

Voorwoord

In 2010 kreeg ik de diagnose borstkanker. Aanvankelijk verzette ik me hevig tegen de behandeling. Mijn voormalig oncoloog vroeg naar mijn beroep: 'Dus u bent docent theater en communicatie? Dan wil ik graag de regisseur zijn van dit ziekenhuistraject, maar u moet dan wél alle rollen willen spelen.' Deze opmerking trok me over de streep om de behandeling aan te gaan. Ik kwam in absurde, onwerkelijke situaties terecht, maar met relativerende humor hield ik me staande in 'de witte wereld'.

Ik schreef vier theatersolo's over kanker, waarmee ik op de planken stond: 'Vals Plat', 'Ik heb nog iets op mijn lever', 'Niemandslaan' en 'Kreeft'. De vijfde solo 'Waterval' is wegens corona nog niet uitgevoerd.

Regisseur Michaël van Buuren pelde tijdens het repetitieproces deskundig en liefdevol mijn pantser millimeter voor millimeter af. Hij leerde me om een zo zuiver en authentiek mogelijk beeld op het toneel te schetsen van wat er zich afspeelt in het hoofd van een kankerpatiënt: in dit geval mijn hoofd. Het is niet alleen mijn verhaal, maar het verhaal van velen.

Na afloop van een voorstelling zeiden veel mensen: 'Jij zegt wat veel kankerpatiënten denken, maar niet durven uit te spreken. Waarom is er geen boek?' Ik antwoordde: 'Ooit.' Maar ik besef dat mijn tijd begint te dringen. Ik wil iets nalaten.

Er is in het boek gekozen voor de oorspronkelijke toneelteksten om het gevoel, de emotie van een kankerpatiënt zo waarachtig mogelijk tot z'n recht te laten komen. Het verhaal speelt zich af in de spreekkamer, in de wachtkamer, tijdens de onderzoeken, op de chemo-afdeling, maar ook in de 'gewone' wereld. Naast de vijf theatermonologen, zijn er interviews in het boek opgenomen met mensen die tien jaar mijn leven met kanker hebben meegemaakt. Als zusje, vriend, collega of arts. Hoe ervaren zij het proces?

'Waterval' wil ook artsen en verpleegkundigen duidelijk maken dat er vaak meer is dan de tastbare werkelijkheid. Een patiënt zegt niet altijd wat hij of zij denkt. *It takes two to tango* in de spreekkamer, maar hoe kom je als arts en patiënt tot een authentieke relatie? Een oncologische relatie duurt vaak jaren. Het is een spanningsveld tussen empathie en afstand. Tussen ratio en emotie. Van arts tot patiënt, maar ook van mens tot mens.

Het boek 'Waterval' neemt je, met relativerende humor, mee in een stormachtige baan vol hindernissen en obstakels. Maar het laat bovenal de warmte en genegenheid zien van de mensen om mij heen.

Kitty Trepels van Mil